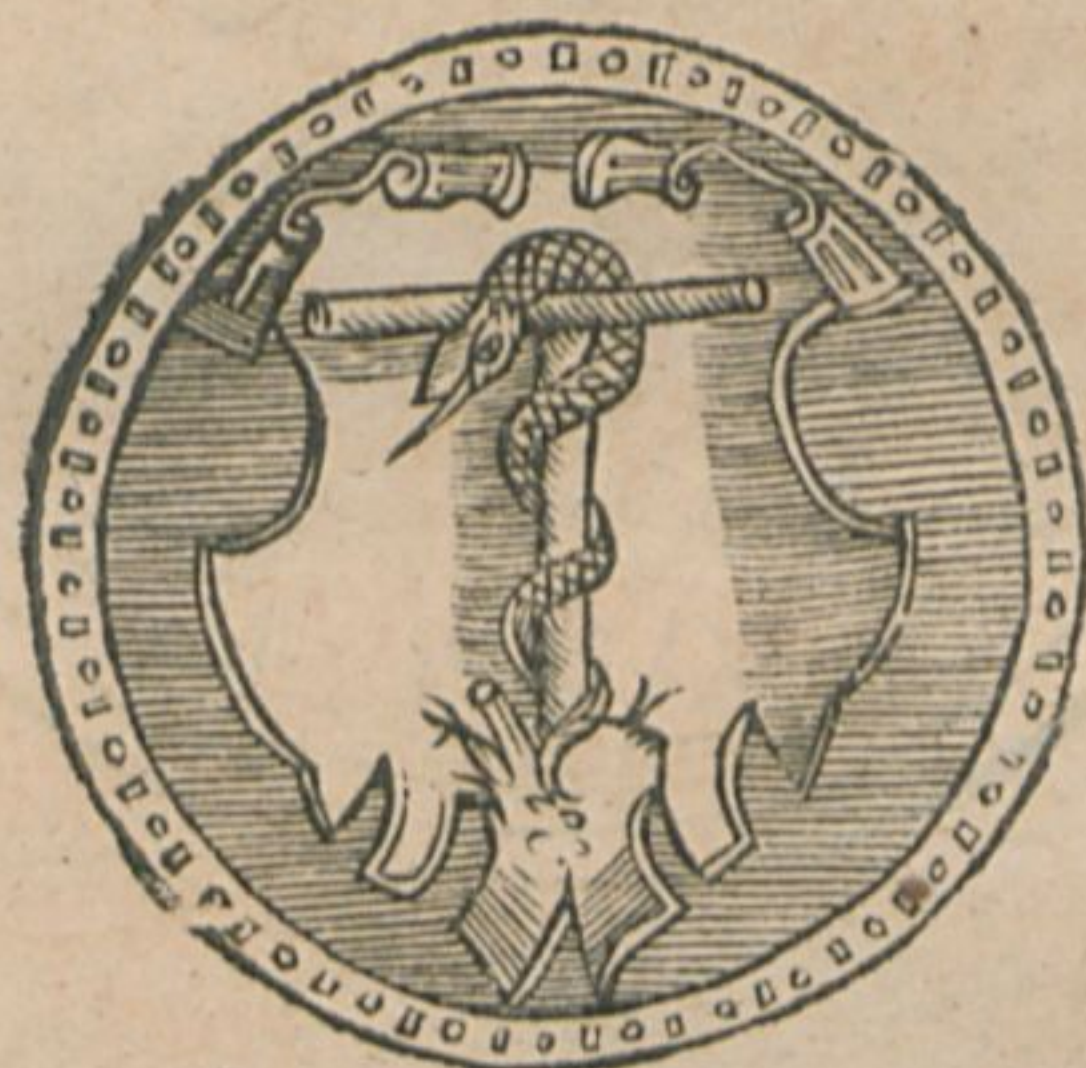

ccm

II.

DE OBITU ET EXEQVIIS
REVERENDI VI
RI D. PHILIPPI MELAN
THONIS, AD CLARISSIMUM VIRVM D.
EBERARDVM ROGGIVM, IN VRBE
CVLMA PRVSSIÆ CONSVLEM.

ELEGIA
HENRICI MOLLERI HESSI.

VITEBERGÆ
EXCVDEBAT IOHANNES
CRATO.

ANNO M. D. LX.

E

CLARISSIMO VIRO, VIRTU-
TE ET DOCTRINA PRÆSTANTI, DO-
mino Eberardo Roggio, Consuli in uetustissima Prutenorum
urbe CVLMA, Mecœnati & compatri suo perpe-
tua fide colendo. S. D.

HENRICVS MOLLERVS
HESSVS.

T Ristis arenoso te Musa salutat ab Albi,
Clara Borussiaci lux Eberarde soli.
Cernis inornatam passis horrere capillis,
Et pulla claudos abdere ueste pedes.
Cur adeo tumeant oculi faciesq; requiris,
Cupressus turpes cur premat atra comas?
Hæc dolor & fletus uestigia mœsta reliquit,
Hic color, hic habitus tristia corda decet.
Addiderat lucem ter senis Martius unam,
Ex Ioue qua fertur nata Minerva die.
A Sueonum gelidis ut finibus ipse reuersus,
Et graue, per terras & mare, passus iter.
Huc Vitebergenses ubi labitur Albis ad agros
Aduerti cupidæ lintea fessa ratis.
Vt senis audirem felicia plectra Philippi,
Et quæ cygnæa carmina uoce daret.
His neq; fors petulans inuidit & absona uotis,
Quæ non fortunæ pars uiciosa meæ est.
Sed, dolor, hæc nimium breuis & mutilata uoluptas,
Hæc, dolor, utilitas non satis ampla fuit.
Nam, semel impleto dum Luna senesceret orbe,
Vix licuit nobis illius ore frui.
Bis quater Eoo remearat ab æquore Mensis,
Qui tepido pinguem Sole recludit humum.

A ñ Cum

Cum, uelut ex longo defessus calle uiator,
Venit in attonitam languidus ille scholam,
In primoq; aditu pedibus titubantibus hærens,
Vix in Apollineum scandit anhelus ebur,
Scilicet infandæ iam tunc contagio febris,
Illius ex lasso corpore, signa dabat,
Vir pius, imposito uoluit quoq; munere fungi,
Vix licet ex sicco funderet ore sonos,
Sed tamen hei potuit uix quattuor inde diebus
Officij partes continuare sui.
Namq; dies, Idus quem mox comitantur Apriles,
Publica supremus uerba sonantis erat,
Scilicet accrescens horror luis improbus illum
Amplius e tristi non tulit ire domo,
Non tamen interea scribendi a mole uacauit,
Sed tulit hoc læsis uiribus æger onus,
Egressum potuit, sed non inhibere laborem,
Nunc face nunc uexans frigore membra, lues,
Ipse quidem magno contēnens pectore mortem,
Hoc super astra pijs esse sciebat iter,
Ergo dissolui uerbis & mente petebat,
Ut pius in cœli spiritus iret opes.
Membraq; continuis exhausta laboribus, altam
In placida requiem consequerentur humo,
Sed qui per totam luctus resonauerit urbem,
Languidus in tristi dum iacet ille toro,
Quasq; preces ætas & sexus fuderit omnis,
Colligere exemplis pluribus ipse potes,
Si pater ægroto decumbit corpore, tota
Num domus in lachrimas soluitur, inq; preces?
Si caput afficiunt inimici triste dolores,
Ipsiusne uicem cætera membra dolent?

Si

Si longos sese inclinant labefacta per annos
 Fulcra, superstructum nonne fatiscit opus ?
 Si caligo grauis Phœbi iubar occulit, an non
 Hæc mundi moles obstupefacta gemit ?
 Si Rex æger apum, quo non examina planctu,
 Qua non per cellas anxietate strepunt ?
 Ipse pater, caput ipse sacrum, fulcrumq; iubarq;
 Et simul alueoli Rex uigil huius erat.
 Hic igitur toto suspiria pectore ducens,
 Sedulus in uotis officijq; fuit.
 Anxius indoluit sortem languentis iniquam,
 Proq; illo crebras addidit ore preces.
 Sed fatis nihil obstat, eunt impunè per omnes,
 Hei dolor, assiduæ nil ualuere preces.
 Incumbens ualidis per multas ictibus horas,
 Illius exuxit robora, febris atrox.
 Quam graciles, Roggi scis optime, gesserit artus,
 Quodq; cutem fuerit præter & ossa nihil.
 Hæc tamen inualidi quasi corporis umbra, labores
 Quot ? quantumq; instar gessit Atlantis onus ?
 Bis septem totidemq; annos uiuente Luthero
 Grande iugum firmis nixibus ipse tulit.
 Nunc post illius cineres, cum quattuor annis
 Sustinuit maius per duo lustra iugum.
 Theauriq; fuit custos industrius ampli,
 Huius opes alacri distribuitq; manu.
 Pondera quæ rerum, qui tota ætate labores
 Hunc exercuerint, quis memorare potest ?
 Non modò uoce bonas Vitebergæ tradidit artes,
 Explicuitq; pia carmina sacra fide.
 Sed quoq; multiplices nulla caligine libros
 Edidit, absentes eruditq; uiros.

A iij Non

Non secus ac uena fons lucidus ubere manans
Gramina non tantum proximiora lauat,
Sed quoq; diuersis plena uelut imbrice pratis,
Ista rigaturas, sponte ministrat aquas.
Sic iter innumeris Sophiæ monstrauit in hortos,
Qui uel apud Danaos, Ausoniosue uirent,
Et sacra Pieridum sitientem pocla iuuentam
Ad iuga procliui duxit amœna uia.
Si quos ad munus populum pubemue docendi
Sors & in hac pietas recta uocauit humo.
Illorum quoties studia explorauit? obiuit
In sacro quoties munera iusta foro?
Dans alijs operam, digitis quot uerba notauit?
Correxitq; omni quot noua scripta die?
Quis sua uulgares emisit tela sub auras,
Terferat hæc habili ni prius ille manu?
Nullus erat, cui non studio seruiret alacri,
Auxilia abnueret cui sua, nullus erat.
Quem latet in sacris quam dura negocia rebus
Ceui denso obruerint illius imbre caput?
Per uarios rerum casus, per mille uiarum
Tædia, per uitæ multa pericla suæ,
Sæpe peregrinas est ipse profectus ad oras,
Quas Lycus & Rhenus Danubiusq; rigant,
Ut causam fidei sacris defenderet armis,
Contra degeneris uimq; dolosq; Papæ.
Hoc scriptis, hoc colloquijs, hoc gestibus egit,
Imperijs celebres totius ante status,
Quid loquar, hoc rerum quantis in turbine curis
Succubuit? calidas quid memorabo preces,
Quas pro te, Christi cultrix, Ecclesia fudit,
Pro patrijsq; pia uoce frequenter agris?

Istacq;

Istaq; tam studio, curaq; ardente peregit,
Vt fieri possent non meliore fide.
Et licet haud æquis tulerint ea mentibus hostes,
Innocuum uarijs arguerintq; modis.
Non tamen istorum deterritus ille tumultu,
Ardua constanti munera corde tulit.
Non uis, non illum timor ex statione remouit,
In qua se Christum norat habere Ducem.
Non tantas curas, neq; tot fulcire per annos
Alcides rerum tam graue posset onus.
Quantas debilibus curas operasq; lacertis,
Ipse nouem fermē gessit Olympiadas.
Qui per tot potuit sincerus & integer annos
Sub tantis operum molibus esse super?
Et qui nec neruos potuit nec pectora frangi
Sic ut desineret munus obire suum:
Cum Latio quamuis ingrati Præsule fratres
Illi terrificis obstrepere minis?
Ah quis tanta Dei cognouit munera? tanta
Quis grates egit pro bonitate Deo?
Desuper ille datus, nostræ uelut anchora cymbæ
Vim contra Boreæ dira minantis, erat.
Sed dum perpetua proram uirtute teneret,
Ne quassam rapidi frangeret ira maris.
Cœlitus has uires quis fundi agnouit in illum,
Ne per inhorrentes contereretur aquas?
Quis contra Boreæ insultus, Austriq; procellas,
Illum diuina stare putauit ope?
Illi qui solidas ad agenda negocia uires
Maxima, cœlesti misit ab arce Deus.
Infragiles animos, cor & ingens addidit idem,
Hostiles contra posset ut ire minas.

Nilq;

Nilq; potestatem, Latij nil Flaminis astus,
Aduersas mundi nilq; timeret opes.
Nilq; moueretur mordacis acumine linguæ,
Ingrati cœtus opprobrijsq; nihil.
Vidimus ah rari nobis diuinitus illum
Esse datum, lustris totq; fuisse super.
Ignari fuimus, neq; donum agnouimus illud,
Ad sese Deus has ergo recepit opes.
Noluit ingratu illum mundoq; uirisq;
Et grauib; curis amplius esse super.
Et simulac bissena dies & septima Aprilis
Volueret occiduos in mare Solis equos.
Mors uenit, & nullo sacra membra dolore Philippi
Soluït, & in tristi linquit humanda toro.
Sic occasus erat Phœbi atq; Melanthonis idem,
Hei quantas tenebras est ea passa dies?
Hei quanta hæc pavidum caligine terruit orbem?
Hac iubar extinctum Teutonis ora tuum est.
Hac amiserunt tristes sua gaudia Musæ,
Hac decus amisit moestus Apollo suum.
Perdidit æternos hac squalidus Albis honores,
Et tu delicias ô Viteberga tuas.
Hic ubi sollicitas rumor peruenit ad aures,
Ipsius triplices fila scidisse Deas.
Horruit urbs, totoq; gemens expalluit ore,
Collapsa in durum procubuitq; solum.
Nec secus indoluit, quam tunc cum Parca Luthero
Rupisset tristi licia trunca manu.
Mens, color, & uultus, uiresq; abiere loquendi,
Pallidaq; inuasit frigidus ossa tremor.
Et calor è toto uitalis corpore fugit,
Ipsaq; cæca diu semianimisq; fuit.

Vt

Vt tandem nubes euauit horrida mentis,
Et longa sensus conualuere mora,
Rumpit ab attonito sinuosas pectore uestes,
Lugubriq; ferit pectora nuda manu.
Et foedans scissos insperso puluere crines,
Se miseram, fati difficiliscq; uocat.
Vtq; parum potuit lachrimas inhibere fluentes,
Hos singultanti fudit ab ore sonos.
Ergo ne sic animam tenues effudit in auras,
Maxima Teutonicæ fama Philippus humi?
Quo nemo melior, quo non uir amantior æqui,
Quo reuerensq; Dei non magis ullus erat?
Cuius erat pietas numeros spectata per omnes,
Nulli non probitas cognita cuius erat?
Ergo iacet, cuius satis admiratio dotes
Nulla capit, seclī laus ueneranda sui?
Cui nihil ingenij deerat, nihil artis honestæ,
Cuius inexhaustas pectus habebat opes?
Cuius & innocui mores, & honesta uoluntas,
Cuius aperta fides & bona, semper erant?
Cuius & inuidiæ, fastuscq; & amoris habendi,
Cor, fatuæq; expers ambitionis erat?
Cur mors cur illi secuisti stamina uitæ,
Vincebant niueum pectora cuius ebur?
Cuius uirtutes numeris comprehendere uelle,
Hoc foret, & flores dicere ueris, idem.
Castus erat coniunx, uidiuus quoq; castus, honeste
Aeuum transegit temporis omne sui.
Crimine fama caret, uelut hoc quoq; uita carebat,
Aspersæq; exors utraq; labis erit.
Vtraq; perpetuos erit inculpata per annos,
Tu licet assultu liuor atroce fremas,

B

Exems

Exemplis hominum genus exornauit honestis,
Ingenuiq; fuit splendida imago uiri,
De cunctis studuit bene præclarèq; mereri,
Ac habuit largas ad bona danda manus.
Quos tulit ubertim fructus, uelut utilis arbor,
Grato posteritas omnis honore leget.
Integritate sacer, candore serenus aperto,
Inq; sua prudens simplicitate fuit.
Offendit nullum, nisi morte, insigniter unquam,
(Hac omnes læsit scilicet ille bonos.)
Quam gestus facilis, quam nutus amabilis, & quam
Lenis in externo fulserit ore decor,
Quis nescit? nisi qui nomenq; librosq; Philippi
Nescit, & in rudibus tempora degit agris?
Hei tot uirtutes te non potuere tueri
Contra funestæ tela Philippe necis.
Quis sibi iam longæ promittat secula uitæ,
Quis medicam, contra fata, requirat opem,
Te cum sustulerint, ex quo uirtutis abunde
Omnigenæ radij lumina clara dabant?
Qui selectus eras tot honestis artibus hospes,
Et plenum grauib; uasq; penuq; bonis?
Sed tot uirtutum licet ornamenta, tot artes,
Elabi manibus non potuere necis.
Ad superos animam tamen euexere beatam,
Hæc nunc cœlestem uiuat ut ante Deum.
Sitq; salutatrix Domini, consorsq; bonorum,
In quibus hæredes uult Deus esse pios.
O anima insignis, tibi quid felicius optem,
Quam quæ iam, stellis clarior, astra tenes?
Quid tibi quid possum, quam festa æterna precari,
Pro meritis aliud retribuuisse tuis?

Proq;

Proq; tot officijs: memori quæ uoce referre
Omnia, iam non mens luctibus ægra finit?
Vilis eram, tenuesq; casas nil præter habebam,
Inq; meo nullus corpore splendor erat,
Quod nunc magnificas complector opesq; domosq;
Effectum curæ sedulitate tuæ est,
Hæc quæ diuitias mihi, splendoremq; ministrat,
Et titulos, humeris est Schola fulta tuis.
Omnibus ex terris homines, tua dona secuti,
Ad flores aliquid contribuere meos.
Sic mihi per numeros tua gloria profuit omnes,
In te præsidium sic mihi grande fuit.
Me uero semper complexus amore, leuasti
Officio curas & pietate meas.
Si premeret fortuna meos contraria ciues,
Aut miseros bello, peste, fameq; lares.
Confusus tibi uultus erat mea fata gementi,
Et pro me superis uota precesq; dabas.
Aduersisq; meis uehementius ipse dolebas,
Quam potui damnis ipsa dolere meis.
O quoties lachrimis tua fundere lumina uidi,
Et cor præ gemitu subsilisse tuum?
Tu mihi consilium, tu portus & aura fuisti,
Anchora tu cymbæ remigiumq; meæ.
Tu mea luctantes rexisti uela per Austros,
Quod natet in portu nunc mea cymba, tuum est.
Tempora si mecum reputo, quibus inclyta uixi,
A meritis uacua est pars mihi nulla tuis.
Ut tu Dux igitur meus, huius & agminis esses,
Hic quod Apollineas quærit & haurit aquas.
Tunc mihi dulce fuit sublimes ire per auras,
Astræq; uerticibus tangere clara meis.

B ij Nunc

Nunc mea mortis amor possedit pectora, nunc me
In uili miseram sorde iacere iuuat.
Tecum lux abiit, tecum solamen honosq;
Tecum pars animi summa Philippe mei.
Ergo tui uenient mihi tunc obliuia, abibit
Ex hoc tunc meriti gratia corde tui.
Cum nullas uoluet conterminus Albis arenas,
Et pice cum nigrior lacteus humor erit.
Quod si muter ego, uidearq; ingrata, dehiscar
Tunc terra, aut rapidi fulminis igne cremer.
Grata quidem nequeo esse satis, licet omnia præstem,
Sed tamen æternum me fore iuro piam.
Meq; ita culturam memori tua nomina mente,
Ut locus officium sentiat ille meum,
Qui tua membra tenet; lachrimis humentibus illum
Perfundam, & molli mœsta fouebo sinu.
Ille mihi has curas semper renouabit, ut hora
Non desiderium leniat ulla tui.
Nunc ò applausu salueq; ualeq; perenni,
Et lachrimas, fundo quas tibi, care parens.
Plura locuturæ uocem dolor interclusit,
Et mancus querulo mansit in ore sonus.
Ipsaq; posse mori cupiens, lachrimabile murmur
Edidit, & tota stridula nocte fuit.
Nox ubi transierat fusco tristissima amictu,
Phœbus ab Eois tristior exit aquis.
Quadrupedesq; rotasq; nigro uelamine celans,
Obnubit toto lumina clara die.
Fatalemq; sui casum miseratus alumni,
Ostendit luctus maxima signa sui.
At cœtu studiosa cohors ciuesq; frequenti
Per totam subeunt limina mœsta diem.

Et

Et contemplantur tristi conclauia uultu,
 In quibus expositum flebile funus erat.
 Illud ibi manibus, facieq; iacebat aperta,
 Et niuea tectum sindone pectus erat.
 Deformare solet plures uiolentia mortis,
 Ast in eo offensæ nec nota parua fuit.
 Exitus est placidus placidis, & acerbis acerbis,
 Vitaq; qualis erat, mors quoq; talis erit.
 Sic apparebat facieq; habituq; situq;
 Ceu leuis impleret lumina uicta sopor.
 Hoc spectatorum pia turba fatebitur unã,
 Qui tunc ad pheretrum triste frequenter erant.
 Hi contrectabant frontemq; genasq; manusq;
 Aptis pingebant hi simulacra notis.
 Maxima pars miserẽ dispendia tanta gemebat,
 Ingeminans tristi talia uerba sono.
 Ergo Philippe nouem decus assertorq; sororum,
 Ergo decens Phœbi cura Philippe iaces?
 Ergo iaces Graiæ, Latiaq; grauißima linguæ
 Gloria, Teutonici fama iubarq; soli?
 Optime quæ nobis te fors præceptor ademit?
 In te quæ tantum uis scelus ausa fuit?
 Cum grauis & præstans istis uirtutibus esses,
 Quas uel in excelsa pectore nullus habet.
 Non modò te Pylîi uicturum Nestoris annos
 Spes, necis expertem sed fore semper, erat.
 Nunc, dolor, hora breuis, quem secula longa requi
 Abstulit, ò studijs hora maligna bonis, (rant,
 Sic igitur nunc flos exaruit ille, tulerunt
 Vnde tot ætherei munera mellis apes?
 Nunc igitur fons est ille exiccatus, anhelam
 Qui dulci expleuit pluribus amne sitim?

B iij

Nunc

Nunc ergo amissis sterilefcet frugibus, antē
Qui tam fœcunda melle uigebat, ager ?
Hoc igitur lumen nunc deflagrauit, ad artes,
Quodq; ad uirtutes irradiauit iter ?
Hoc igitur plectrum, quod tam bona carmina duxit,
Nunc in funesta defodietur humo ?
Os illud nunc ergo tacet, quod diuite lingua
Tot dedit in celebri uerba diferta loco ?
Quod nos miranda toties dulcedine mulsit ?
Eloquium fluxit dulcius unde fauis ?
Quod toties habili compescuit arte Sophistas,
Hostes qui noſtræ religionis erant,
Artifices in præſtigijs, & marte feroces,
Armatosq; ſui uiq; miniſq; Papæ?
Ingenij nunc eſt ubi uis excelsa potentis,
An ſimul in tristes decidit illa rogos ?
Ingenij uis illa ſagax, & neſcia uinci,
Pro uera ſtandum ſi pietate foret ?
Hæc eſt ad pugnas quæ te pertraxit acerbis,
Non rabies, auræ non popularis amor.
Scilicet his quod non ſis delectatus, apertē
Dicimus, & teſtes chare Philippe ſumus.
Quiq; ignoret idem, quentq; non eſſe putamus,
Si modò non mores neſciat ille tuos.
Quis te ſimplicius, quis te moderatius egit ?
Cui magis ingenium quam tibi mite fuit ?
Ergo fugis, fugis ergo æui prudentia noſtri ?
In cuius tradis frena relicta fidem ?
Hei noſtri currus nunc Automedontis egentes,
Te ſine per uolucres quò rapiuntur equos ?
Conſilijs nunc orba tuis Eccleſia multum
Indiget, & ſolitam mœſta requirit opem.

Tuq;

Tuq; illam ueluti media inter prælia stantem
Terres interitu Dux animose tuo ?
Calliditas grauis est, & magna potentia Papæ,
Oppugnare sacras qua meditatur opes.
Hanc precibus superare tuis, & uiribus illam
Ingenij poteris docte Philippe tui.
Inter & effrenes est machina plurima sectas,
Conantur fraudes qua stabilire suas.
Cui, sine te, facile est nunc hos dissoluere nodos ?
Hic quis Pelides, te sine, noster erit ?
In quas in medio nos conijcis æquore curas,
In quæ nos obitu Tiphys pericla tuo ?
In quibus heu nostram nunc tempestatibus Argo
Deseris ? en quantas eruit Auster aquas ?
Quis nos in placida miseros statione reponet ?
Quis reget ambiguae uela uiasq; ratis ?
Hanc impacato rapiant ne turbine uenti,
Extremum uictæ naufragiumq; ferant ?
Est equidem tecum non infeliciter actum,
Qui tot curarum mole solutus abis.
Qui tot ab ærumnis & iniquo carcere liber,
Iam tandem placidæ dona salutis habes.
Et cum Collegis, & amata coniuge iunctus,
Aeterni frueris uoce sinuq; Dei.
Sed nobis, cunctisq; bonis, fletusq; dolorq;
Et desiderium restat inane tui.
Nos miserè flemus, tu gaudia suauiter intras,
Tempora nos operæ, te requietis habent.
Nunc ò nunc tandem luctu sentimus acerbo,
Casu fecerimus qualia damna tuo.
Dicere difficile est, ex cornu diuite nobis
Fuderis in cupidos munera quanta sinus.

Confus

Confugium nobis & amabilis ara fuisti,
Quos erga leuiter non tuus arsit amor.
Consilium uitæ nobis morumq; tulisti,
Ut sacer Aonidum labe careret honos,
Atq; inuitasti, uirtutis idoneus autor,
Officia exemplis nos ad honesta tuis.
Cui tua sedulitas non est comperta docendi,
Et studium uehemens, continuusq; labor.
Omnia perspicuè nullo liuore dedisti,
Nam pice foedatum non tibi pectus erat.
Vtilitas tibi nostra fuit te carior ipso,
Curasti ut placidus commoda nostra parens.
Quod caput extulimus pulchras sublime per artes,
Ingenioq; habiles floridiore sumus.
Quod purus nostro sermo dimanat ab ore,
Verbaq; non calamus barbara fundit iners.
Quod fontis libamus aquas, quem Pegasus ictu
Fecit, & Aonias quod redolemus opes.
Quod nunc per ueterum monimenta salubriter imus,
Siue ea sacra docent, siue prophana docent.
Seu Danao, seu Romano sermone loquuntur,
Artis & hoc curæ munus opusq; tuæ est.
Hæc tibi nos debere palam meritoq; fatemur,
Ingenij sunt hæc dona Philippe tui.
Ergo licet fucis plebs turpibus edita, foedo
Delibare tuos pergeret ore fauos.
Nos tamen & pietas & candor & ardor honesti
Quos habet, & gratæ mentis aperta fides.
Præmia summa licet tibi non par reddere possint,
Oraq; sint meritis cuncta minora tuis.
Quantumcunq; tamen præconia nostra ualebunt,
Laudibus illa tuis dedita semper erunt,

Aq;

Aq; malignorum nos fraude tuebimur ipsas,
In cineres erimus turbaq; grata tuos.
Et prius à Zephyro Titan se uertet ad Eurum,
Retrogradoq; suos ordine ducet equos.
Et prius in summo spectabitur axe Canopus,
Et gelida occiduas Vrsa subibit aquas.
Adq; suum uersis caput antè recurret habenis,
Danubioq; suas ingeret Albis aquas.
Cantabitq; rudis Philomela dulcius Anser,
Et prius albus erit Coruus, & ater Olor.
Quam quenq; nostrum, tua qui iam fata dolemus,
Immemorem meriti dixeris esse tui.
Quam nos uerba, nisi gratas testantia mentes,
Audiat aut ætas arguat ulla loqui.
Tu nunc hæc lachrimis suspiria mixta, doloris
Et desiderij signa perennis habe.
Æternumq; uale. Violas tua busta frequentes
Accipient, manes uotaq; crebra tui,
Molliter ut placideq; cubent, hilaresq; resurgant,
Cum summus pandet clausa sepulchra dies.
Talia funestas sonuerunt uerba per ædes,
Audiuit tales lux ea tota sonos.
Vix & ab amplexu defuncti sera Magistri
Mœrentes potuit nox remouere uiros.
Postera lugubres ut lux discusserat umbras,
Extuleratq; nigros æquore Phœbus equos.
Ponitur in loculum stanno pallente rigentem
Cum lachrimis corpus magne Philippe tuum.
Cumq; uias ultra medias Sol pronior iret,
Et daret infaustas hora secunda notas.
Ex miseris solito deducitur ordine tectis,
Detur ut effossæ flebile funus humo.

C

Triste

Triste professores pheretrum subeuntq;, feruntq;
Exuuias humeris & patris ossa sui.
Mœsta Scholæ pubes funebres præcinit hymnos,
Si canere est, tristes edere uoce sonos.
Peucerusq; gener, natusq; Melanthonis unâ,
Turbaq; si qua ipsi sanguine iuncta fuit ;
Vestibus insequitur talaribus, oreq; tecto,
Istaq; priuatî signa doloris habet.
Inde Scholæ præter Dominos, urbîsq; Senatum,
Eximiæ procures nobilitatis eunt,
His comes est arcis præses Steinbergius, illis
Laus Camerariadum, Pieridumq; decus,
Huc à lugubri ueniens Ioachimus Elistro,
Ut Pyladi exoluat iusta suprema suo.
Extremum latis claudunt excursibus agmen,
Qui decus à studijs & graue nomen habent,
Post & Matronæ pullis in uestibus omnes
Accedunt, tristes continuantq; uias,
Si tu uidisses hominum tot millia, Roggi,
Huius qui pompam funeris inter erant.
Dixisses equidem. Quis te Viteberga putasset
Tam multos in te continuisse uiros ?
Non tamen in tanto numero cœtuq; uel unus,
Qui non uel gemeret, uel lachrimaret, erat.
Vulgusq; procuresq; pari mœrore gemebant,
Lugebat iuuenum turba, chorusq; senum.
Cunctorum lachrimis undabant lumina, & ægri
Pectora cunctorum plena stuporis erant.
Non sua circuerant uernanti flore puellæ
Tempora, nec molli corpora mœsta sinu.
Exuerant omnes præciosa monilia collo,
Et sociæ luctus & pietatis erant,

Hectora

Hectora tutorem patrj lugubrius orbis
Deflere Iliacæ non potuere nurus.
Funus ego nunq; uidi tam triste, sonabat
Plangor ubiq; grauis, magnus ubiq; dolor.
Mœstac; totius facies erat urbis, habebat
Nec uir nec siccas ulla puella genas.
Aera sub attonitis clangebant turribus, hei hei,
Quod multis lachrimas elicuisse scio.
Tu quoq; iamne tuas sentis Eberarde per aures
Illorum mœstis ictibus ire sonos?
Corq; mouere pium, lachrimasq; ciere fluentes?
Non equidem in docto pectore saxa geris,
Mens tua Pierias est emollita per artes,
Et faciles motus ex pietate capit.
Ergo recordaris quoties in corde Philippi,
Excidit ex oculis humida gutta tuis.
Hæc tibi nobiscum ueniunt communia, quorum
Corda Melanthonij nominis aura quatit.
Quis benefactorum posset meminisse Philippi,
Et uacuas lachrimis continuisse genas?
Hunc equidem Musis rear omnibus esse perosum,
Hunc non Germani sanguinis esse putem.
Arbitrer hunc Scythiæ rigidis in cautibus ortum,
Lacteq; nutritum Tigris acerba tuo.
At tu, cum reliquis, nobiscum flensq; dolensq;
Nil doleas unq;, nil Eberarde fleas.
Agmina sic igitur per mœsta, uiasq; per arctas
Deductum, sacra funus in æde manet.
Dum pius interpres Paulinæ uocis Eberus
Impleffet grauib; tristia templa sonis.
Tunc iterum luctu simili, uelut antè, receptum,
Elatumq; pari funus honore fuit.

C ij Hic

Hic dum per mediumq; forum, plateamq; sinistram,
Ad celsum mœstæ tendimus arcis opus,
Hi fundunt lachrimas, illi suspiria ducunt,
Signaq; dat luctus quilibet ampla sui.
Colloquijs alijs pugnant lenire dolorem,
Perq; pias referunt talia uerba uices.
Hæc per Teutonium cum sparget fama, Philippi
Stamina fatales dissecuisse Deas.
Grata malis equidem mundijs; Papæq; ministris,
Et quorum uiuens spicula sensit, erit.
Sed lachrimas oculis, mēbrisq; exangue bonorum
Frigus, atrox uulnus pectoribusq; feret.
Omnes nobiscum lamentabuntur honesti,
Et tanto facient ultima iusta uiro.
Præcipuè digni Musis & Apolline uates,
Dux quibus ad flumen Phocidos ille fuit.
Huius erunt luctus socij, facientq; doloris
Aeterna existant ut monumenta sui.
Carmina languentem cōdent imitantia Cygnum,
Aut Philomela nouo qualia Vere canit.
Gloria Pieridum, lugubria plectra Sabinus
Ad Viadri resonas sollicitabit aquas.
Stigelius celebri recitans sua carmina Salæ
Implebit querulis littora mœsta sonis.
Lotichius dulci fundet suspiria uersu,
Et trahet ad lachrimas te Nicer uide suas.
Balthica Varnouius tacitis uada lapsibus intrans
Mœstus erit luctu doctæ Bocere tuo.
Schofferus tristes ad Sueui flumina questus
Edet, in Arctojs Chesseliusq; plagis.
Et lachrimas Videbrande tuas Bacenis habebit,
Et referent planctus consona faxa tuos.

Quosq;

Quosq; fidelis alit passim Germania uates
 Signa sui luctus, sint ubicunq;, dabunt.
 Aonijq; sacrum plorabunt fontis Olorem,
 Atq; poetarum iam cecidisse patrem.
 Nec, quē nostra uehit claro schola nomine, Maior
 Spectator tacitus funeris huius erit.
 Carmen in exequias & laudes grande Philippi
 Illius arguto pectine Musa canet.
 Imō Teutonicas Academia si qua per oras
 Digno Pierium nomen honore colit.
 Iacturam flebit querulis hanc uocibus, exors
 Nec luctus, quo nos iam saturamur, erit.
 Lipsia tristis erit, lachrimisq; Tubinga madescet,
 Et quæ de castro nomina Martis habet.
 Et cui nomen Aus quadrupes, & sylua reliquit,
 Quamq; suis circum Bregela fundit aquis.
 Fallimur? inuitis an erunt quoq; mœsta Sophistis,
 Cætera in imperio Teuto Lycaea tuo?
 Quæ uel Rhenus adit, uel Hiera, uel inclytus Ister,
 Vel quoq; tu claris lubrice Scaldis aquis?
 Praga suos equidem testabitur ampla dolores,
 Mœstaq; Collini Musa gementis erit.
 Te quoq; lugentem memorabilis Hafnia cernet,
 Bordinge, ò medici gloria summa chori.
 Hos illi, pluresq; alios dum uoce recensent,
 Attonitos super hac quos fore clade putant.
 Venimus ad templū, quod amœnam surgit ad arcem,
 Factus ubi tumulus, fornicis instar, erat.
 Læuis ad introitum templiq; choricq; patentem,
 Dexter ut est tumulus diue Luthere tuus.
 Inclytus hinc medicæ Doctor Vinshemius artis
 Funeris in laudes uerba diserta facit.

C iij Verba

Verba disertata quidem, sed hiantibus intercepta
Planctibus, & lachrimis sæpè rigata pijs.
Inde datur tristi, quod erat mortale, sepulchro,
Et paruo tegeris magne Philippe loco.
Hei quales dotes, hei quot simul accipit artes,
Hei quantum claudit tam breuis urna boni?
Illic ergo bonis animi, & uirtute Melanthon,
Et summus meritis & pietate, iacet.
Illius expectans aduentum iudicis, omnes
Qui secum cœli ducet in astra bonos.
Tunc graue conclusa marmor remouebit ab urna,
E grauidaq; hilari fronte, resurget humo.
In superamq; bonos unã comitabitur arcem,
Atq; animis capiet præmia digna suis.
Fulgebit tanq; iubar inuiolabile Solis,
Aeternoq; Dei lumine plenus erit.
Circum sic fundetur ibi lux clarior illis,
Iusticiæ multos qui docuere uiam.
Nunc igitur benè corpus habens, exorsq; dolorum,
Illius in terra cum requiete iacet.
Gaudiaq; angelicæ mens hospes & incola sedis,
Iam non terrenis indiga rebus, habet.
Tamq; sibi præstans famæ decus ipse parauit
Ingenij neruis & bonitate sui.
Illud ut haud ullæ poterint obducere sordes,
Dum pater Aonij Phœbus honoris erit.
Illud in hoc nullis delebitur orbe diebus,
Ingenijs ætas non nocet ulla bonis.
Quid membris igitur planctu turbare quietem,
Quid tristes, animæ gaudia, flere iuuat?
Si gemitu, si lamentis reuocabilis esset,
Huc ex Elysij iam redisset agris.

Sic

Sic est indultum per totam questibus urbem,
Tamq̃q; incredibilis mœror ubiq; fuit.
Ipse simul magnos lachrimarum fudit acervos,
Respersitq; omnem fletibus Albis humum.
Quin tam sustinuit duros urbs ægra dolores,
Tota sit ut luctu squalida facta suo.
Vt, si tu forsan nunc huc Eberarde redires,
Non decus, efferres, urbs habet ista suum.
Quid tamē his lachrimis, hoc quid mœrore peractū est?
Flectit inhumanas nulla querela Deas.
Ploratus igitur suspendere, ponere curas,
Et lamenta, pius si pateretur amor.
Certa forent equidem mœstæ solatia menti,
Illum quod iunctum nouimus esse Deo.
Diuinisq; frui coram rebusq; bonisq;
Per solam tenuit quæ prius ipse fidem.
Hac etenim quisquis terram pietate relinquit,
Qua moriens animam reddidit ille Deo.
Tamq; fide constans, & tam spe fortis, ut ille,
Quisquis obit, recto scandit in astra gradu.
Hæc nos solari possent, hæc sistere fletus,
Fortior affectus ni ratione foret.
Sed scimus quantumq; boni, quantumq; decoris,
Hactenus in nostros fuderit ille sinus.
His cum nunc casu spoliati simus in isto,
Tantarum damnis iure mouemur opum.
Quod si conarer, quas hic sepeliuimus unā,
Virtutum plenis commemorasse modis.
Hoc perisse quidem nemo non cerneret orbi,
Secula quod possint reddere nulla, decus.
Sed mihi si flueret Nasonis uena, facultas
Complectendi omnes non mihi prompta foret.

Quin

Quin prius Autumni numeris ego poma referrem,
 Quotq; senex humeris sydera fulcit Atlas,
 Et quot Veris opes populantur Apesq; Feræq;
 Et quot in Oceani flumina aguntur aquas,
 Hic ego quam dictis uirtutes consequar amplas,
 Mens quibus ipsius culta grauisq; fuit,
 Cum quoq; tu coram toties conspexeris illas,
 Artibus instrueret pectus ut ipse tuum,
 Tuq; ipsi fermē tria lustra domesticus esses,
 Has tibi cur multis enumerare uelim?
 Scis quales fuerint, mixta grauitate suaues,
 Quodq; mea indigeant uoce lyræq; nihil,
 Hæc ego lugubri cecini tibi carmine Roggi,
 Singultu uoces impediēte meas,
 Ut luctus mediocre tui lenimen haberes,
 Quem tibi nobiscum publica causa tulit.
 Tu quia non cuculos inter reperiris iniquos,
 Sed plenum gratæ cor pietatis habes,
 His equidem mœstas præbebis questibus aures,
 Et fundet gemitus cor tibi triste graues,
 Non tamen hoc tibi munus erit non suaue, Philippi
 Nomine, si minus est nomine suaue meo.
 Nunc Eberarde uale; mecumq; Melanthonis umbræ
 Supremum grata dic pietate Vale.

E P I T A P H I V M.

Hic Vuiteberga gemens dedit ossa Melanthonis
 In patris exequias officiosa sui. (urnæ,
 Qui Brettæ claris uirtute parentibus ortus,
 In Palatini quæ ditione iacet,

Huc

Huc in Saxoniam felici sydere uenit,
Accitus precibus Dux Friderice tuus,
Tunc ut syncera de relligione Lutherus
Teutonas inciperet ritē monere suos.
Cumq; bonis animi, cum rerum maximus usu,
Cumq; potens cunctis artibus ille foret,
Quas homini inscitiam contra, moresq; ferinos,
Monstrauit summi cura fauorq; Dei.
Non modō solerti triplices indagine linguas
Excussit, luci restituitq; suæ.
Nec modō perspicuis pulchras rationibus artes
Tradidit, in somni distribuitq; fide.
Sed quoq; concordī iuuit pietate Lutherum,
Ut benē susceptum perficeretur opus.
Ut sacra relligio, synceraq; gloria Christi,
Staret ab infirmi libera tota situ.
Quem dominatricis uecors audacia Romæ
Turpiter in sacras accumularat opes.
Hunc uariē contra pugnavit & acriter hostem,
Cum sectis alacres conseruitq; manus.
Hoc dum uoce docet, dum scripta fideliter edit,
Dum firmat ducibus templa scholascq; suis,
Hoc in colloquijs, hoc in conuentibus egit,
Ipsius hoc studium, summaq; cura fuit.
Sic Christum docuit multas agnoscere gentes,
Sic Claria innumeros imbuuit arte uiros.
Dum uelut ex gaza preciosis diuite rebus
Ex pleno Aonias pectore fudit opes.
Insuper exemplo senibus, teneraq; iuuentæ,
Et uitæ & morum dexteritate fuit.
Nil nisi suauis erat bonitas, & candor apertus,
Nullus in ipsius pectore liuor erat.

D Quin

Quin cōmune bonum, promptusq; minister egentum,
Omnibus optati quin uice patris erat.
His tamen ipse bonis, lustra in commune laborans
Penē nouem, rarō prēmia digna tulit.
Imō à discipulis, cuculos imitantibus, atrox
Vulnus in innocuo nomine passus obit.
Secli fama sui, uirtutum splendor, & amplum
Sanguinis Aoni Teutoniciq; decus.
Ut tres bissenis cum lustris uixerat annos,
Totq; dies, Maius quot geminatus habet.
Sic igitur uir tantus obit, sanctasq; frequentat,
Ad uitæ metas illius usq; preces.
Amplectente fide meritum uenerabile Christi,
Speq; bona, & uiui plenus amore Dei.
A quo nunc superam cœli repetitus in arcem
Spiritus, æterni munus honoris habet.
Nomen at effugiens Lethen, & funeris exors,
In terris celebri laude superstes erit.
Donec erunt pietas, & honestæ gloria uitæ,
Donec in Arctoas defluet Albis aquas.
Atq; hac in tumba placidè sacra membra quiescent,
Dum ueniat cunctis gentibus illa dies,
Quæ manes tumulis educet hiantibus omnes,
Ut decus ex meritis, opprobriumue ferant.

IN IMAGINEM

EIVSDEM.

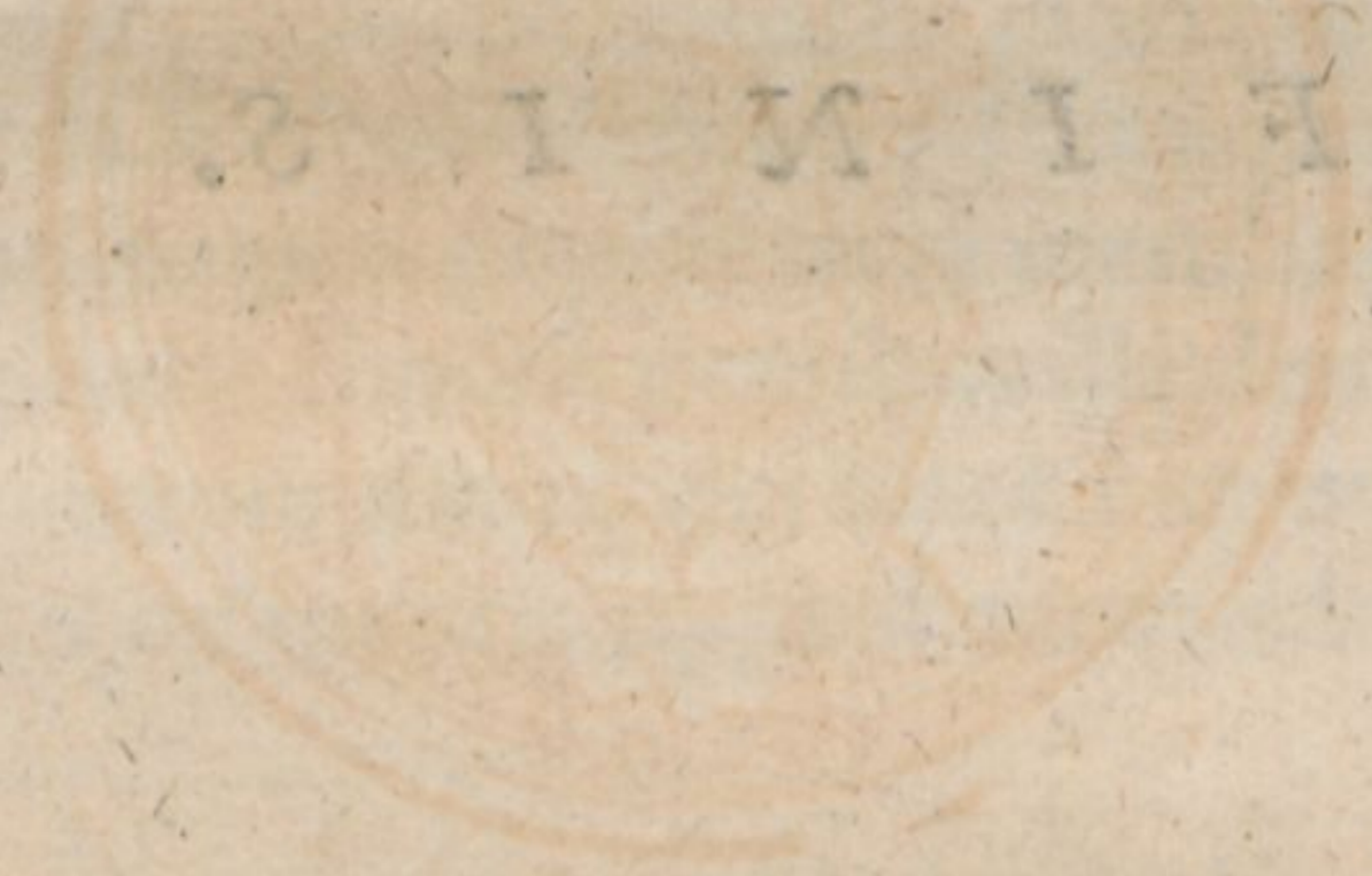
SI tibi non licuit coram spectare Philippum,
Et quæ fluxerunt dulcibus ora fauis.
Præsentisq; Dei templum, uenerabile pectus,
Ingenuiq; oculos splendida signa uiri.

Idq;

Idq; caput, quod uirtutum thesaurus abundans,
Et doctrinarum fertilis arca fuit.
Hoc pictoris opus circumspice, namq; Philippi
Non procul a uiuis uultibus illud abest.
Proximè ad externos habitus accedit, ocellos,
Et frontem, & nares, osq; genasq; refert.
Sed quod mentis opes, aut repræsentet acumen,
Nullus Apellæo stamine ducet opus.
Scilicet ingenij specimen mirabile, & alti
Pectoris, in scriptis edidit ipse suis.
Solut enim potuit proprias depingere dotes,
Has igitur notas quisquis habere cupis.
Perlege concinno quos condidit ordine libros,
Auctoris referunt hi simulacra sui.
Ex his non tantum quæ sit doctrina Philippi,
Et mens, de sancta religione patet.
Sed quoq; qui fuerint mores illius, & acta,
Et quæ dexteritas, totaq; uita liquet.

F I N I S.

Id est caput quod virtutum thesaurus abundans
Et doctrinarum fons et cetera
Hoc peccatum opus circumspice namque Philippus
Non procul a virtutibus illud abest
Proximis ad externos habens accessus ocellis
Eruditionem et artes, utpote cuncta refert
Sed quod mentis opus, aut in se habet stultum
Nullus Apollon flamine ducet opus
Solicet ingenij spectant meritis, et alii
Peccatis in seipso edidit ipse suis
Soluti enim potuit proprias depingere domos
Has agitur notas quibus habere cupis
Perlege concipio quos de se habet et hoc librorum
Auctoris referunt in his quibus scribitur
Ex his non tantum quae in doctrina Philippus
Et mens de sacra religione parat
Sed quaeque pulcherrime morum sunt et actus
Et quae dexteras, totaque una ferunt.

UNIVERSITÄT HALLÉ
BIBLIOTHEK
M. D. C. L. X.

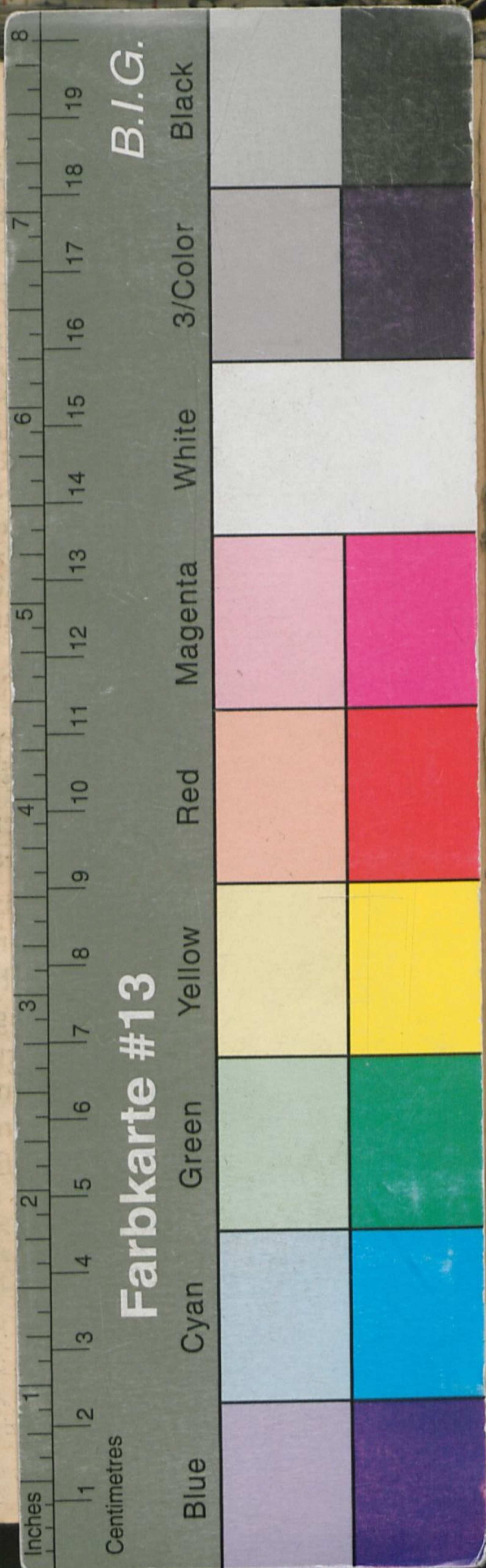
AB 113 723

ULB Halle 3
002 387 581

TA → a

II.

DE OBITU ET EXEQVIIS
REVERENDI VI
RI D. PHILIPPI MELAN
THONIS, AD CLARISSIMUM VIRVM D.
EBERARDVM ROGGIVM, IN VRBE
CVLMA PRVSSIÆ CONSVLEM.

ELEGIA
HENRICI MOLLERI HESSI.

VITEBERGÆ
EXCVDEBAT IOHANNES
CRATO.
ANNO M. D. LX.

FF